

מהווי הרפת

מסיפוריו של משולם סיקרון, משאבי שדה.

שולחים בקר לייצוא

ב־08.30 רעש מכונית נשמע. מני קופץ החוצה וירדן ואני מתארגנים במקסימום יעילות ומהירות. מכינים שערים, סוגרים דרכים, משלחים את הקבוצה שנחלבה. בחוץ, מני מכוון את הנהג לרמפה – עוד קצת, ישר, ישר... עוד... עצור!

אני רץ לעזור בפתיחת הדלת מאחור. הנהג יורד, מתנער מאבק הדרך... מחכים להתנצלות על האיחור, להסבר...

מתוך רצון להספיק אני שואל לפרטים, אם צריך לקשור, והנהג שואל כבדרך אגב, אם כאן יעמיסו לו את הציוד של החברה מהנח"ל... רגע, מבוכה והתנצלות מצדנו, שהחברה מהנח"ל אינם כאן אלא... ואחר כך קללה ביננו לבין עצמנו וריצה להמשך החליבה.

המשאית שלנו הגיעה ב־15.00 אחר הצהריים.

פעמיים השבוע התאחרו מאד המכוניות שבאו להעמיס בקר ברפת. לא אתעכב על הלך-הרוח, הטלפונים, העייפות ועגמות-הנפש שנגרמו לנו כתוצאה מצפייה ממושכת ומהאכזבה, רק אספר על חיוך קל בתוך זמן של "עצבים".

קיבלנו הודעה – ביום ד' ב־06.00 יבואו להעמיס את העגלות לייצוא. יום קודם ריכזנו אותן במקום קרוב למקום ההעמסה. באותו יום עם שחר הקדמנו קום והכנו את השבילים, ובכדי שהכל ילך כשורה, קמו גם עובדי הלילה וחולבי אחרי-הצהרים לעזור.

כך, שב־06.00 היינו מוכנים ב־100%. אלא שהמשאית לא הגיעה. גם ב־06.30 עוד לא נשמע ממנה דבר. חלק חזר לישון ואילו שלושה נשארו בחליבה, בטיפולים ובהיכון לרגע שבו תגיע המשאית.

חזרות!

ניקוי איזור הרפתות לקראת אביב 1989

במשרדי שה"מ, משרד החקלאות הוחלט לקיים בתקופת האביב 1989 **תחרות הרפת היפה, הנקיה והמטופחת**. אין עדיין פרטים מדויקים, אך נודע שזוכים בפרסים יקרי ערך. איילזאת, כל משק שמתכוון להשתתף ולהירשם לתחרות זו ייטיב לעשות אם כבר מעכשיו יתחיל לנקות, לסדר ולשפר את חזות הרפת.